

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

VI. De vita amantis animae.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Tu valde festinas in amore, o regina, indica mihi quid attuleris *in tuo decore*. Respondet: Domine, minusculum [meum affero tibi:] montes excedens magnitudine, mundum latitudine, nubes altitudine; mari est profundius, sole clarius, stellis multiplicius, terra ponderosius. O regina, imago meæ majestatis, glorificata assumptione meæ humanitatis, insignita spiritu meæ suavitatis, narra nomen oblatis muneris. Respondet: Domine, hoc est *oblatis muneris* nomen *mirabile*: cordis mei delectatio quam mundo abstuli et denegavi, ac in me ipsa continui, omnique creaturæ abrenuntiavi. Nunc ultra portare nequeo, ostende ubi ea reponam, quæso. Respondet: Cordis tui delectationem non nisi in Corde meo deifico, et in pectore meo collocabis humano; ibi solum tibi erit consolatio, spiritusque mei deosculatio.

l. 39.

l. 40.

l. 41.

l. 42.

l. 43.

VI. DE VIA AMANTIS ANIMÆ.

OLANGUENS amore anima, vis noscere vias tuas? Respondit: [Eia, dilecte] Sancte Spiritus, doce me. — Cum dolorem contritionis, ruborem confessionis, satisfactionisque laborem transieris, post despectum [amorem] sæculi, et tentationes diaboli, et carnis illecebras, deinde propriam [se extollentem] voluntatem, quæ a tergo multos ne in via charitatis ambulent retrahit, cum Satanam cum suis complicitibus sub pedibus tuis pugnando conculcaberis, tunc lassata respirando dices: O decore juvenis, delectat me præsentia tua, ubi te inveniam? At ille: Audio, inquit, vocem quæ de amoris procedit valetudine. Jamdudum hanc concupivi, nec hanc nisi nunc vocem audivi; motus hinc ibo ei obviam; hæc est enim quæ dolorem sustinet et amorem portat.

l. 44.

QUALITER SPONSUS EXCITAT ANIMAM.

MANE, luciflui roris tempore, hoc est devotionis intimæ, qua primum intus tangitur [anima], dicunt ei famuli, hoc est sensus corporei: Vestiri debes, o domina, et ornari.

Respondit : [Dilecti], quo, inquam, duci debeo ? quo oportet procedere ? At illi : Auribus, inquiunt, audivimus et susurrium intelleximus, in occursum tuum princeps [se] præparat, cum dulcis ros lucis effluerit et avium concentus sonuerit. Eia igitur, o regina, ne tardaveris sed festina. *His attonita sermonibus*, [tunc dulcis] humilitatis se induit camisia, qua inferiore[m] se nullum patitur æstimari. Post alba veste sinceræ castitatis vestitur, ut nullam in se [cogitatione, verbo et contactu] sinat maculam reperiri; mantello deinde claro famæ circumdatur, quod variis virtutibus deauratur. Procedit itaque ad nemora societatis sanctorum, ubi sonat philomela dulcius vox concordia[e] perfectorum et cognitionis melodia beatorum. Sed nondum *adhuc* comparet *desideratus* juvenis *quem quærebat*. Convocat ergo prænuntios : fidem Abrahæ, prophetarum desiderium, Virginis Matris humilem castitatem, Jesu Christi Domini nostri veritatis et gratiæ plenitudinem, electorum omnium sanctitatem; fitque choros ducentium jubilus spectabilis. Tunc adveniens juvenis dicit ei : Sic, dilecta mea, sic oportet te choros ducere, sicut hi qui te exemplis præcesserunt et tempore. At illa : Non possum, ait, hoc facere nisi digneris manu me tenens præcedere. Si vis ut multum saliam, oportet me præcingere ¹, sic in amore saliam, hinc in cognitionem indeque in fruitionem, de qua super omnem humanam æstimationem; ibi manere desidero, attamen ultra procedere contendo. Canit ergo juvenis sic : Propter me festino ad te, tu vero propter te discede a me; tecum meum gaudium, et præter te non jucundum. Et intulit : O pulchra, spectabilis, hæc chorea ad bonum tuum peracta est; delectaberis enim ad votum super Virginis Filio amabiliter; [quia nunc intus] lassata es in hoc choro. Veni in meridie ad umbras fontium, ibi mecum refrigerium habebis in thalamo amoris. Respondet ei : O Domine, omne excedit meritum ut tui amoris habeat consortium, quæ in se amore non calet nisi tuo munere moveatur. At illa famulis suis, id est sensibus [loquitur] : Cogitationum circuitu lassata nunc sum, cedite [a me, exire volo] *pro tempore*, ut refrigerer in mea tranquillitate.

1. te præcinere. *Cod. teutonicus.*

At illi : Sufficiet tibi [Domina], inquit, Magdalenæ refrigerium, in dulcedine amoris lacrymarum. — Tacete, ait illa, ne faciatis impedimenta, quoniam non capitis verba mea. Bibam enim ad tempus et inebriabor vino impermixto; nec in pudicitia Virginum, vel patientia Martyrum aut consilio Confessorum, non in sapientia Apostolorum, nec in puritate Angelorum aut Baptistæ austeritate, aut infantuli Christi [lactis dulcedine, quæ parvulorum potus est, satietatem meam constituam. *Omnis enim qui lactis est particeps, expers est sermonis justitiæ; perfectorum autem, de quorum numero sum, solidus est cibus quem paravit pauperi in dulcedine sua Deus. Illuc quia propectæ ætatis sum velut aquila convolabo, ibique in arduis nidum meum in Dilecti gremio collocabo.*

Quo si perveneris, aiunt, Domina, omnes excæbimur; lux enim inaccessibilis est divinitas et ignea, illuminans quæ in cœlis et in terra sunt universa. Quibus illa : Piscis, inquit, in aqua non submergitur, nec avis aere suffocatur, nec aurum igne exurit, sed claritatem induit et decorem. Omni creaturæ Creator contulit ut secundum suam naturam naturaliter operetur; [quomodo ergo naturæ meæ possem resistere?] Et quomodo ego in Deum meum non festinabo, qui mihi pater venerabilis, frater desiderabilis et sponsus amabilis est? Quamvis non sapiatis, virtus ejus adurit vehementer, et refrigerat suaviter; ne turbemini, vestra adhuc doctrina egeo, postquam ab his ad vos rediero; mundus enim hic laqueis est repletus.

Procedit ergo prædilecta ad speciosum forma, ad cubiculum secretissimum invisibilis majestatis, ubi lectulum amoris et amplexus invenit deificæ suavitatis. Dicit ergo sponsus : Sta, dilecta. Et illa : Quid, inquit, præcipis, dilecte mi? Respondens ille : Exuere, ait. Et de me quid futurum est, inquit, Domine Deus? Et ille : Sic, inquit, per unionem naturarum ineffabilis gratia nos conjunxit, quod divortium nullum poterit intervenire. Nullum Angelorum sed semen Abrahæ apprehendi, ideoque omnem timorem, verecundiamque et ab extrinseco venientem deponere virtutem, solamque quam ab intrinsecus geris naturaliter, elige hoc nobile desiderium fundoque carentem rectæ voluntatis concupiscentiam, quam meam adimplebo interminabili æternaliter largitate.

Et ait : Nunc, Domine, simplex et nuda sum mens, tu sponsus decorus gloria, interminabilis vitæ communicatio nostra fit nunc intolerabilis inquieti ardoris, et amoris quietissimum silentium, juxta desideratam voluntatis utriusque voluptatem. Ipse se sponsæ et sponsa se sponso communicat, quid sibi tunc eveniat non ignorat, et hæc est consolatio quam exoptat. Brevis est hæc morula, ubi dilectus cum dilecta occulte convenit. Oportet ut inseparabilis separatio frequenter interveniat et indivisos disjungat.

O amice Dei, hanc tibi amoris viam descripsi; quam Deus dignetur inscribere cordi tuo! [Amen.]

VII. ORATIO ET GRATIARUM ACTIO.

V. 17.

AVE Deus vivens, tu es præ omnibus rebus meus, hoc est mihi ineffabile gaudium, quod sine calumnia valeo loqui tecum. Cum insequentes hostes me exagitant, inter brachia tua confugio; ubi omnes molestias effugio, cum te inclinas meo desiderio? tu scis quomodo animæ meæ chordas soles tangere; eia confestim hoc incipe [quatenus te semper beatum esse oporteat]. *Rex et sponse meus carissime*, sponsa sum ignobilis, tamen tu sponsus meus legitimus et amabilis; unde exultat mens mea mirabilis. Memento quomodo mundam animam in tuo foves gremio, et perfice hoc [Domine] in me continuo, licet indigna sim omnino. Eia, trahe me sursum ad te, Domine, et ero munda et clara *in tuo lumine*; si dimiseris me, in meipsa remanebo gravis et tenebrosa.

DE INTOLERABILI VERBO SALUTATIONIS.

V. 18.

AD hæc respondit Dominus: Mea resalutatio sic est magna, quam si secundum meam effunderem in te potentiam, nequaquam mortalem retineres vitam. Tu vides quia est necessarium quod meam contineam potestatem et abscondam claritatem, ut in hac vita tuam detineam morta-